

MIKSI MEDIA LÖI LAIMIN SYYSKUUN 11. PÄIVÄN?

Daan DeWitt , DeepJournal.com 22. 8. 2006

Virallinen teoria vuoden 2001 syyskuun 11. päivän tapahtumista on huono salaliittoteoria. Katsoipa sitä miltä puolelta tahansa, se on horjuva, jopa ristiriidassa joidenkin luonnonlakien kanssa, ja sen menestys nojaa kokonaan yleisön ja median kokemaan shokkiin. Joskus journalistitkin ovat vain ihmisiä. Myös he kokivat 9/11-shokin ja hekin menivät mukaan Bushin hallinnon hataraan teoriaan. Yhteisymmärrys siitä, mikä on totuus syyskuun 11. päivän tapahtumien takana, syntyi tavanomaista kaavaa noudattaen. Tämän kaavan mukaan jonkin suurisuuntaisen, äkillisen tapahtuman jälkeen lehdistö on täysin vapaa muutaman ensimmäisen tunnin ajan. Mitä sitten seuraa, on yleinen yhteisymmärrys. Nyt on kulunut viisi vuotta ja vanha media ei ole kyennyt seuraamaan uuden median esittämiä tosiasioita.

Katsomalla taaksepäin voimme nähdä myös vanhan median noudattaneen tuota kaavaa syyskuun 11:ntenä. Sinä päivänä journalismin henki oli elävä ja voi hyvin ja kaikesta auringon alla raportoitiin. Suuret televisiokanavat kertoivat (1) räjähdyksistä WTC:ssä. Päiväkatsauksessaan suuri hollantilainen sanomalehti Trouw (2) kirjoitti: ”09:58 valtavia räjähdysisiä WTC:n alla”; uutisankkuri Peter Jennings (3) selitti suorassa TV-lähetyksessä että hallitussa räjäytyspurkutyössä rakennuksen pohjalla on suoritettava räjäytyksiä; toinen ankkuri, Dan Rather (4) vertasi WTC 7:n luhistumista hallittuun räjäytyspurkuun; CNN raportoi (5) oikeastaan, että ei ole mitään todisteita, jotka viittaisivat siihen, että Pentagoniin iskeytyi lentokone, ja FOX (6) sanoi, että Pennsylvaniassa ei näy muuta kuin aukko maaperässä. Yhteisymmärrys siitä, että Bin Laden on vastuussa hyökkäyksistä ei tosin kehittynyt niin luonnollisesti.

Vaikka hyökkäys näytti olevan valtaisa yllätys, presidentti Bush siitä huolimatta nopeasti paljasti mysteerin, käyttäen myös valokuvia: Osama bin Laden ja hänen 19 ryöväriään olivat onnistuneet yllättämään USA:n ja nyt oli koston aika. Hartaasti odotettua kansakunnan isähahmoa, joka olisi tuonut turvaa kriisiaikana ja käynnistänyt ihmiskunnan historian suurimman rikostutkinnan, ei koskaan ilmaantunut. Mitään rikospaikkatutkintaa ei tehty sillä kaikki jätteet kuljetettiin välittömästi Kiinaan ja myytiin romuksi, ja kun kaikki etsivät lohtua, Bush puhui koston. Bushin paljastuksen jälkeen faktat sovitettiin vastaamaan fiktiota. Puheet kuulluista räjähdyksistä vaiennettiin, samoin monet mahdottomuudet kuten lentokoneiden haihtuminen Pentagonissa ja Pennsylvaniassa sekä selittämättömät asiat kuten sulan teräksen altaat WTC-tornien perustuksissa (7), WTC-7:n luhistuminen vapaan pudotuksen nopeudella ja, no niin, vaiennettiin kaikki muutkin tosiasiat, joita internet on pullollaan.

Vanha media lankesi isänmaallisuuden ansaan

Vilpittömän raportoinnin spontaani ilmeneminen syyskuun 11:ntenä rajoittui päivän alkuosaan, eikä sen esimerkkiä noudatettu jatkotutkimuksissa. Enemmät tutkimukset eivät olleet enää tarpeen nyt, kun presidentti Bush oli tehnyt selväksi, ketkä olivat syylliset ja että rangaistus oli nyt pantava toimeen. Olisi ollut epäisänmaallista epäillä iskun kohteeksi joutuneen Bushin hallinnon rehellisyyttä. Kaikkien tuli kokoontua ja puhaltua yhteen hiileen. Media työskenteli rinta rinnan uskonservatiivien kanssa pelkästä isänmaanrakkaudesta. Objektiivisesti katsottuna tämä kriittisyyden puute oli kauhistuttavaa. Tähän mennessä New York Times on julkaissut (7) synnintunnustuksen puutteellisesta uutisoinnistaan Irakin olemattomista joukkotuhoaseista. Tämä anteeksipyyntö ei olisi ollut tarpeen, jos päät olisi pidetty kylminä ja journalistintyo olisi tehty oikein, kuten uuden median journalistit tekivät. He ovat kiihdyttäneet työtahtiaan syyskuun 11. päivän jälkeen. Mikä oli syynä tähän? Miksi he pitivät päät kylminä ja miksi vanha media jäi niin paljon jälkeen kun piti raportoida kaikista niistä asioista, jotka eivät näytä pitävän paikkaansa syyskuun 11. päivän tapahtumissa ja niiden ympärillä (ja valheista Irakin sodan alla)? Tähän voidaan osoittaa useita syitä:

Uuden median journalisteilla on internetilyä

Vanhalla medialla – sanomalehdet, televisio, radio, joita myös kutsutaan valtavirtamediaksi – on vanhastaan mahtiasema. Se on määrännyt äänilajin syyskuun 11:nnele menemällä mukaan viralliseen hyökkäysten selitykseen. Vaihtoehtoiset teoriat saivat alkunsa internetissä ja menestyvät pääasiallisesti sen ansiosta. Että tämä on pääosin mennyt vanhalta medialta sivuun johtuu siitä, että niin moni vanhan median journalisti ei ole hyvin perillä internetistä. Jopa minä kuulun sukupolveen, joka oppi näppäimistön käytön kirjoituskoneilla. Kun Journalistikoululla tehtiin päivän harjoitustyöt, kirjoitin juttuni koneilla, jotka oli ruuvattu kiinni käytävällä olevaan pöytään. Myöhemmin ostin oman ensimmäisen tietokoneeni, jonka teho oli 12 Mhz; koneen, jolla kirjoitan tätä artikkelia ostin samasta kaupasta, mutta se on noin 2500 kertaa nopeampi. Siihen aikaan kun valmistuin, vuonna 1995, oli koululla vain yksi tietokone, jossa oli internetyhteys. Oli tehtävä hakemus saadakseen käyttää internetiä. Monet hieman vanhemmat journalistit eivät ole todella siirtyneet täysin uuteen viestintään. Internet, joka on suurin tiedonlähde ja joka on saanut aikaan informaatiovallankumouksen, on enimmäkseen ohittanut heidät. He eivät itse asiassa ota internetiä vakavasti, sillä he eivät tunne sitä. Minulle varmin esimerkki tästä on 68-vuotias isäni. Koko työelämänsä ajan hän on vaihtanut edes takaisin journalistin työn ja PR-työn välillä, ja on vasta äskettäin alkanut käyttää sähköpostia, mutta ei ole koskaan käyttänyt eikä käytä internetiä tehdessään tutkimustaan. Hän ja hänen kollegansa ovat internetvammaisia.

Internetjournalistin riippumattomuus

NRC Handelsblatt (jota pidetään Hollannin tärkeimpänä sanomalehtenä) arvioi mm. journalisti Greg Palastinin teoksen elokuun 18:nä ja kirjoittaa: ”Amerikan mediamaisemassa lojaalisuus ja tottelevaisuus ovat vallitsevina. Kirput ovat paenneet turkista internetiin. Amerikkalaisten loanheittäjien jalo perinne ei ole kuollut vaan elää ja voi hyvin. Se on hyvä uutinen. Huono uutinen on, että näiden ihmisten työ on työnnetty amerikkalaisen journalismin marginaaliin ja usein se pitää jopa lähettää ulkomaille julkaistavaksi tai painettavaksi. On vain niin että on tullut äärimmäisen vaikeaksi kiinnittää amerikkalaisten huomio siihen.” (8) Yksinäinen internetjournalisti ei ole tekemisissä minkään eikä kenenkään kanssa. Tämä aiheuttaa välimatkan journalistin ja vallan välillä, mikä tekee mahdolliseksi ajatella ja ennen kaikkea toimia objektiivisemmin, kuin esimerkiksi New York Timesin tai NBC:n journalisti. Tällaisten organisaatioiden huipuilla toimivat edustajat ovat samalla tasolla kuin muidenkin organisaatioiden vastaavat, myös hallitsevan eliitin huiput. Tämän yhteenliittymän seuraukset valuvat alaspäin alempiin portaisiin. Internetjournalistin riippumattomuus merkitsee vapautta tarpeesta pitää yllä hyviä suhteita, mikä on välttämätöntä suurten medioiden maailmassa, jossa pitää tulla uudestaan koputtamaan ovelle uusien uutisten saamiseksi. Journalistien, jotka eivät ole sidottuja tähän ja jotka eivät myöskään pidä siitä, on helpompi toimia todellisen journalismin hengessä. Joskus he kompastuvat amatöörimäisyytensä tai hyväuskoisuutensa vuoksi, mutta taitavammat heistä jättävät ammattilehtimiehet taakseen. Mike Ruppert ja Alex Jones ovat esimerkkejä tästä. Toisaalta, jos harjoittaa tavanomaista journalismia ja kulkee suljetuissa piireissä ollen riippuvainen niistä, jotka toimittavat uutisia, mahdollisuudet ovat rajalliset. Siinä asemassa on oikeastaan vain yksi tie valittavana, se, jonka uutiset määräävät. Näistä kaikista rajoituksista seuraa loogisesti, että RTL-Nieuws ja RTS Journal (Hollannin ainoat vakavat päivittäiset uutisohjelmat) ovat keskenään samanlaiset kuin kaksi vesipisaraa, ja että on myös tullut lehtimiesuralla tavalliseksi siirroksi vaihtaa uutisohjelmien toimittajan työstä pr-henkilöksi tai poliitikoksi tai hallinnon tiedottajaksi.

Valtamedia ei ole vain laiminlyönyt journalistista velvollisuuttaan 9/11:n suhteen. Se on myös arvioinut väärin internetjournalismin. Internetjournalisteihin suhtauduttiin halveksivasti. Useimmissa tapauksissa heillä ei ole lehtimieskoulutuksen tuomaa etua eivätkä he voi hyödyntää suurten medioiden, kuten sanomalehtien tai TV-asemien verkostoja, tietoja ja perinteitä. Mutta unohdettiin, että nykyajan riippumattomalla toimittajalla on käytössään valtavat resurssit, joita tarjoavat jatkuvasti tehostuvat hakukoneet ja lähteet, joista voi vetää tuloksia. Tämä havaittiin vasta kun isot mediat huomasivat blogit, alkoivat itse blogata ja

loivat myös lukijoilleen keinot blogisivujen käynnistämiseen, kuten esimerkiksi hollantilainen Volkskrant -lehti. Sen lisäksi että internetin hakukoneet voivat teoriassa sijoittaa internetjournalistin artikkelin heti vakiintuneen median reportterin jutun jälkeen tai sen edelle, journalistit voivat ilmaista itseään äänen ja videon avulla käyttäen teknologiaa, joka tulee jatkuvasti halvemmaksi. Pienellä rahalla voit äänittää haastattelun mp3-soittimelle tai tehdä videon ja laittaa sen verkkoon ilmaiseksi jakaaksesi sen maailman kanssa. 22-vuotias mies eräästä USA:n pikkukaupungista saavutti miljoonia ihmisiä 9/11-dokumentilla Loose Change, jonka hän teki vapaa-aikanaan sylimikrolla.

Internet –journalisteja on paljon. Media on yhtä kuin massat. Kaikki eivät tee hyvää työtä. Mutta lopulta paras informaatio ja parhaat journalistit nousevat huipulle kaikenlaisten blogien ja internetfoorumien harjoittaman, usein armottoman kritiikin vuoksi. Tässä elinkelpoisimpien elonjäämisessä olennaista on mainita lähteensä. Jos uuden median edustaja haluaa väittää jotakin täysin päinvastaista kuin vanha media, on hänellä parasta olla joukko hyviä lähteitä varmistettuina voidakseen edes pysyä hengissä ja kilpailla valtamedian kanssa. Mutta jos tyytyy pieneen nurkkaukseen cyberavaruudessa ja keskittyy yleisöön, joka ei ole järin kriittistä, voi pitää hauskaa. Mutta pian huomaa olevansa toisella kentällä. Jos haluaa pelata isojen poikien kanssa, on noudatettava pelin sääntöjä. Monet syyskuun 11:nneistä kirjoittavat internetjournalistit noudattavat niitä.

Näyttää siltä, että ne, jotka organisoivat syyskuun 11:nneen, edustavat vanhaa koulukuntaa ja ovat arvioineet väärin internetjournalismin valtavat mittasuhteet. Objektiiivisesti katsottuna aika, jolloin kaikki lähetettiin mustavalkoisena, kun tutkimus oli vanhanaikaista salapoliisityötä – esimerkiksi JFK:n aika – ei ole kovin kaukana, mutta yleisön mielissä se on muinaista historiaa. Kaikki liikkuu nyt nopeammin ja suuret ihmisjoukot pääsevät käsiksi informaatioon, jota he voivat muokata ja jakaa edelleen toisille suurille ihmisryhmille. Kaikki eivät ole iloisia tästä. On olennaista aktiivisesti puolustaa tätä saavutusta.(9)

Media ei ole aina kovin rehellistä ja riippumatonta

Dokumentissa ”Vapaan lehdistön myytti” (10) professori Noam Chomsky, muiden muassa, osoittaa kovien tosiasioiden avulla, että media ei suinkaan ole niin rehti ja tasapuolinen kuin voisi olettaa. Esimerkiksi Amerikan televisioruutuihin pääsi paljon enemmän Irakin sodan kannattajia kuin sen vastustajia. Kuten dokumentti tuo esiin, tutkimukset osoittavat, että tietyt hallinnon näkökannat koskien julkisten varojen käyttöä välitetään käyttäen hyväksi tiettyjä erityisiä näkökulmia aiheeseen sekä korostamalla jotakin tiettyä informaatiota ja ohittamalla toista. Median kuluttajan kannalta tilanne muistuttaa amerikkalaisen TV-sarjan tilannetta, jossa molemmat asianajajat esittävät omat perustelunsa mutta vain toisen puhe kuullaan, joten voit vain nyökätä myöntymyksen merkiksi tämän perusteluille. Dokumentissa vertaillaan konkreettisine esimerkkeinä toisiinsa terveydenhuollon uudistuksen esittelyä, jossa media uskottelee sen parantavan terveystalouden laatua, ja terveydenhuollon käytännön parannustoimia, joissa laatu tosiasiallisesti heikkenee aivan kuten sosiaaliohjelmaissa, jotka käytännössä muuttuvat vähemmän sosiaalisiksi. Jos tällaisia valikoivan korostamisen ja ohittamisen menetelmiä käytetään laajasti, siis median pääosassa, on tällä varmasti seurauksia. Kaikki eivät lue paksuja raportteja yksityiskohtineen, kaikki eivät katso dokumentteja, joissa faktat erotetaan fiktiosta. Jos massat saavat virheellistä tietoa ja puolitotuksia massamedialta, niin tulokset tulevat varmasti olemaan huomattavia. Tästä syystä median vastuu on niin suunnaton, ja tästä syystä on väärin, että se ei kannu vastuutaan, kuten kävi esimerkiksi syyskuun 11:nneen kohdalla.

Vanhan median uutisvalinnat yksipuolisia

Jos sama viesti kuullaan kaikista suunnista, niin siitä poikkeava toinen viesti otetaan vastaan skeptisesti. Poikkeava viesti on määritelmän mukaan epäilyttävä, riippumatta sen totuudenmukaisuudesta. Tätä vaikutusta tutkittiin kerran yliopistolla kokeessa (11), jossa ryhmältä opiskelijoita kyseltiin heille näytettyjen esineiden mittasuhteita. Yksi opiskelija

ryhmästä oli tietämätön siitä, että kaikki muut olivat sopineet vastaavansa täsmälleen päin vastoin kuin mitä tosiasiat osoittivat, nimittäin, että yksi viiva kuviossa oli pitempi kuin toinen. Monissa tapauksissa sopimuksesta tietämätön opiskelija myöntyi enemmistön mielipiteeseen.

Toisin sanoen, vallitseva mielipide muuttuu totuudeksi, vaikka se ei sinänsä ole totta eikä edes uskottava, vaan yhtä epäuskottava kuin esimerkiksi se, että 19 kaapparia sai käyttää kaiken tarvitsemansa ajan hyökätäkseen USA:han – maahan, jonka budjetista puolet (12) käytetään puolustukseen – vaikka he tuskin osasivat lentää, ja vieläpä iskemään Pentagoniin suorittamalla 500 mailin tuntinopeudella syöksyen U-käännöksen vaurioittamatta nurmikkoa, ja että he pystyivät aiheuttamaan ensimmäistä kertaa historiassa kolmen teräsrakennuksen romahtamisen (minkä yhteydessä pitää huomata, että WTC-7:ään ei törmännyt mikään, mutta se luhistui silti pystysuoraan alas vapaan pudotuksen nopeudella). Tämä on vain yksi esimerkki. Vanha media on jättänyt huomiotta tällaisia tosiasioita muutaman viime vuoden aikana mutta ne on uusi media ottanut esille.

Lisääntynyt mielenkiinto syyskuun 11. päivän tapahtumiin on ollut havaittavissa, ja se on heijastunut vanhaan mediaan. Mutta asiat ovat tässä kääntyneet väärinpäin, sillä tämä media reagoi johonkin, minkä yleisö on paljastanut. Yleisö on herättänyt median, joka näkee junan lähteneen asemalta täynnä ihmisiä, jotka ovat itse tehneet omat tutkimuksensa epäonnistuneesta mediasta riippumatta. Raportit, joita nyt näkee mediassa, osoittavat usein todeksi ilmiön, jota voisi sanoa 9/11-heräämiseksi, kuten artikkeli Loose Changen tekijöistä Vanity Fairissa (13) tai hollantilaisen Telegraafin artikkeli 9/11-konferenssista Los Angelesissa (14). Joskus artikkelit ovat hieman puolueellisia, kuten New York Timesin artikkeli (15), jossa oli ilmeisen kielteinen sävy, ja joskus taas artikkelit suorastaan pyrkivät halventamaan koko aihetta, kuten Volksrantin (Hollanti) juttu, jossa selostettiin Amsterdamissa pidettyä konferenssia (16), ja kuten HP/De Tijd-lehden (Hollanti) kansikuvajuttu tässä kuussa otsikolla ”Salaliittoajattelijat”. Belgialainen aikakauslehti HUMO, jonka journalismi on yleensä sekä sisällön että muodon puolesta tunnetusti loistavaa, tuotti pettymyksen lyömällä laimin 9/11-aiheen aina siihen asti kun se kertoi, että Canvas (Belgian TV) lähettäisi Loose Changen elokuun kolmannella viikolla 2006. HUMO:n artikkelin (17) kirjoittaja oli sitä kirjoittaessaan selvästikin samassa tunnetilassa missä monet hänen kollegansa huomaavat olevansa: Hän ei halua tai voi uskoa, että se, mitä tapahtui syyskuun 11:nä oli jotain muuta kuin mitä hän oli ajatellut, mutta tajuaa täysin, että todistusaineisto on kauhistuttavan vakuuttava. Hänen ratkaisunsa oli mainita todistusaineisto, mutta sitten esittää perustelematonta kritiikkiä sitä kohtaan.

Mediatalon johdon vaikutus

Valtamedialle on tyypillistä ajatella samansuuntaisesti kuin hallitus, eliitti ja vallanpitäjät. Objektiivisesti katsoen voisi luulla, että valtavirtamedialla olisi vaikutusta asioihin, mutta näin ei ole. Selitys on siinä, että median johtohenkilöiden ja yhteiskunnan muiden johto- ja arvohenkilöiden välillä on hyvin läheinen suhde. Kerran huomaat olevasi pyramidin huipulla etkä voi enää ostaa itsellesi kalliimpaa autoa tai hienompaa pukua. Tietystä vaiheesta saavutat alasi ylimmän tason ja siellä kohtaat muita johtajia. Tämä on johdonmukainen prosessi, jota joskus vauhditetaan (Skull & Bones) ja joskus vahvistetaan (Bohemian Grove, Bilderberg-ryhmä, Vapaamuurarit) mutta yleensä se toimii oman logiikkansa ohjaamana. Kaikilla yhteiskunnan haaroilla, kuten mediassa, politiikassa ja yritysmaailmassa on johtajia, jotka seurustelevat toistensa kanssa ja vaihtavat rooleja keskenään – poliitikko eroaa ryhtyäkseen yrityksen tehtäviin, yritysjohtajasta tulee televisioaseman pää – ja yhteisten piirteidensä kautta he muodostavat samanmielisten kulttuurin, joka vaikutusvaltansa avulla saa yhteiskunnan alemmat kerrokset omaksumaan omat näkemyksensä.

Vaikutuksen valuminen ylhäältä alaspäin on voimakasta. Yhteiskunnan alemmilla tasoilla olevat katsovat ylöspäin huipulla oleviin henkilöihin. Siksi johtajia ei kyseenalaisteta. Jotenkin meillä on vielä on se käsitys ja haalistunut muisto, että media ja journalismi taistelevat totuuden puolesta. Mutta et voi taistella, jos haluat olla huipulla. Et taistele, jos haluat mennä ulos isojen poikien kanssa ja varsinkaan, jos olet hierarkiassa se, joka päättää,

mitä lähetetään tai painetaan ja mitä ei. Sellainen sopeutuva asenne vaikuttaa mm. sisältöä ja tarkastelukulmaa koskeviin päätöksiin, ja johtaa viime kädessä selvien ohjeiden (18) laatimiseen journalisteille (kuten nähtiin dokumentissa ”Outfoxed” (19), TV-haastatteluihin, jotka suosivat eliitin mielipiteen tukijoita suhteessa 80/20% (kuten osoitettiin dokumentissa ”Myytti vapaasta lehdistöstä”) (20) ja lopulta uutisiin, joita ei kirjoiteta, koska mukautuvat journalistit sensuroivat itse itseään, ja kapinalliset, kunnianhimoiset journalistit jäävät vaille hyväksyntää, koska eivät näytä sopeutuvan tiimiin. Ja ne, jotka kuuluvat tiimiin, mutta eivät tunnu sopivan siihen, lähtevät omasta aloitteestaan.

Vakiintunut journalismi lyö laimin velvollisuutensa

Establismentti kuuluu osana rakenteeseen, jonka osa myös valtavirtamedian journalisti on. Journalistit ovat aivan yhtä keskiluokkaisia kuin heidän esikaupunkinaapurinsa, vaikka tämä voi kuulostaa yllättävältä. He pyöräilevät lounaslaukkuineen naapurinsa rinnalla ja kun tämä kääntyy bussipysäkkiä kohti, he jatkavat eri suuntaan kohti sanomalehden toimitusta tai kansallisten uutisten lähettämöä. Vain harvat toimittajat haluavat jäädä töihin kello 17:00 jälkeen soittaakseen vielä yhden puhelun, tai, kuten Greg Palast, eivät pelkää tehdä vähän ylitöitä. Suuri enemmistö journalisteista tekee työtään sen varassa, mitä heille syötetään lehdistötiedotteiden muodossa, jotka tulevat PR-ihmisiltä, joita on paljon enemmän kuin heitä – Alankomaissa kolme ja puoli kertaa enemmän, ollakseni täsmällinen (21).

Myös tämä lounaslaukkumentaliteetti on syynä siihen, että suurimmat sanomalehdet jättivät huomiotta syyskuun 11. päivän lähes viiden vuoden ajan. Alankomaiden sanomalehtineuvosto syytti (22) Hollannin suurinta sanomalehteä, de Volkskrantia, tämän aiheen laiminlyömisestä uutisoinnissa, mutta se ei muuttanut linjaansa. Puolustukseksi lehti viittasi artikkeliin, joka käsitteli aihetta muodollisesti: Olemme kirjoittaneet jotakin syyskuun 11:nestä, nimittäin ilmiöstä nimeltä salaliittoteoriat...Myöhemmin eräs lehden toimittaja kirjoitti jutun (23), jossa hän parhaansa mukaan yritti välttää aiheen substanssia tekemällä idean muodon yleisesti naurunalaiseksi. Lehden asiamies sai niin paljon palautetta yleisöltä että hän itsekin teki hieman tutkimustyötä (24): ”Tähän asiaan perehtyneet päätoimittajat, joille esitin kysymyksiä, eivät näe mitään salaliittoteorioissa tai siinä oletetussa todistusaineistossa, jota kiertää internetissä. Syyskuun 11. on perusteellisesti tutkittu ja analysoitu, syylliset on osoitettu ja enemmät syytetyt ovat pötyä.(...) ’Hän (Bush) valehteli myös Saddam Husseinin joukkotuhoaseista’ on tyypillinen vastaus, jonka saan jos mainitsen, että toimittajat eivät halua hyväksyä tätä. Tämä viimeinen näkökohta on pätevä, mutta mielestäni on suuri ero siinä, että tahallaan tappaa muutaman tuhatta omaa kansalaista Amerikan maaperällä ja siinä että hyökkää Irakiin. Kiinnostavin kysymys on, mitä toimittajien sitten tulisi tutkia. Journalistit eivät pääse käsiksi todistusaineistoon, jota on löydetty tapahtumapaikalta. Tämä tekee sen erittäin epäilyttäväksi niille, jotka tukevat salaliittoteoriaa – ’katsokaa, he piilottelevat jotain’. Mutta miten joku de Volkskrantissa voisi kertoa, että täysilukuinen tutkintakomissio syyllistyi petokseen?” DeepJournalin toimitus on samalla kadulla kuin de Volkskrantin...

Ei olisi ensimmäinen kerta kun media epäonnistui

Niiden joukossa, jotka ilmaisivat tukensa viralliselle teorialle 9/11:sta, vallitsee pelko, että heidän todetaan olleen väärässä. Jos syyskuun 11. todetaan järjestetyn eri tavoin kuin poliitikot ja media ovat kuvanneet, silloin kaikki se, joka perustui tuohon päivään – sodista lainsäädäntöön ja läntisen maailman näkemykseen muslimiyhteiskunnasta – tullaan arvioimaan uudelleen. 9/11 käänsi maailman päälalleen, mutta se kääntyy uudelleen ympäri jos syyskuun 11. osoittautuu omatekoiseksi. Eräs seurauksista tulee olemaan, että media joutuu tunnustamaan tehneensä vakavia virheitä. Se ei tule olemaan ensimmäinen kerta kun niin on tapahtunut. Vähän ennen Pearl Harborin hyökkäystä joulukuun 7:ntenä 1941 Amerikan lehdistöön tuli vauhtia: Armeijan lehdistöpäällikkö kenraali George Marshall puhui New York Timesin, New York Herald Tribunen, Newsweekin ja Timen toimituspäälliköille.

Hän vannotti heitä salaamaan uutisen, että japanilaisten koodi oli murrettu ja että sodan odotettiin alkavan joulukuun ensimmäisellä viikolla. Lehtimiehet olivat vaiti ja pitivät salaisuuden yhtä hyvin kuin hollantilaiset lehdet Greet Hoffmanin jutussa, ja yhtä hyvin kuin ne vieläkin pitävät salaisuuden vaikenemalla Bilderberg –kokouksista (25), kuten kirjoitin v. 2003 artikkelissani Humanistissa (26). Toisenlainen esimerkki on Ceausescun hallinnon luhistuminen Romaniassa. Journalistit pakotettiin vetämään takaisin kaikenlaiset villit raportit tuhansista kuolleista ja kidutuksen uhreista. Vielä pahempi alennustila medialle oli Irakin sodan alla kun poliitikot johtivat yleisöä tietoisesti harhaan (27) lehdistön avulla, joka (osittain) myöhemmin myönsi syyllisyytensä siihen, ettei ollut ollut tarpeeksi kriittinen (28). Jos havaitaan, että syyskuun 11. 2001 ei todellakaan ollut Bin Ladenin vaan Yhdysvaltain hallituksen tiettyjen elementtien järjestelmä, ei tule olemaan ensimmäinen kerta, kun lehdistö joutuu ottamaan niskoilleen syyn valheellisesta raportoinnista. Koska tämän myöntämisen ensimmäiset oireet ovat jo tunnistettavissa ja aiheuttavat aikaisemmin omaksuttujen kantojen tiukentumista edelleen, osa mediasta, kuten aikaisemmin mainitut Volkskrant ja HP/DeTijd, ovat päättäneet halventaa aiheen substanssin sen muodon perusteella (esimerkiksi esittämällä vaihtoehdoisen kannan viestintuojan epäuskottavana). Toiset, kuten tutkija Benjamin Chertoff Popular Mechanics -aikakauslehdestä, Michael Chertoffin, sisäisen turvallisuuden ministeriön johtajan pojanpoika, kirjoittavat substanssista, mutta ei tiedetä yleisesti, että nuo väitteet on kumottu toinen toisensa jälkeen. Toiset mediat, kuten hollantilainen sanomalehti NRC Handelsblad esimerkiksi, pysyivät hiljaa viisi vuotta.

Vallan vaikutus mediaan

Ennen kuin pöly oli laskeutunut syyskuun 11:nä, presidentti Bush paljasti että sauditerroristi Osama bin Laden oli vastuussa hyökkäyksistä, jotka olivat tapahtuneet aikaisemmin samana päivänä. Maailman korkein johtaja, vallitsevan järjestyksen pää, oli puhunut, ja sillä hetkellä se oli iso uutinen. Kukaan ei tiennyt, että bin Laden lopulta kieltäisi (29) olleensa missään tekemisissä iskujen kanssa (jokainen, joka tekee iskun, ottaa siitä vastuun ennen kuin joku muu ehtii edelle), tai että rikospaikka puhdistettaisiin – ei siksi, että rikospaikkatutkimuksille saataisiin tilaa, vaan siksi, että jäänteet voitaisiin myydä (30) romuksi Kiinaan ja Intiaan. Tässä vaiheessa ei myöskään tiedetty, että kaappaajat eivät olleet matkustajalistoilta (31) ja että osa heistä vielä ilmaantuisi elävinä (32). Nämä tosiasiat ja kaikki muut faktat jotka ovat täyttäneet lukuisia DVD:itä, tusinoittain kirjoja ja sadoittain nettisivuja, eivät pystyneet tunkeutumaan lehtiin läheskään niin usein kuin korkeimman johdon perusteeton mielipide. Kuinka tämä on mahdollista? Vastaus liittyy tapaan, jolla uutiset välitetään. Uutisvälityksen nopeus ja välttämättömyys raportoida ne ensimmäisenä lukijoille tai katsojille on syynä siihen, että uutisia kyseenalaistetaan vain vähän tai ei lainkaan. Jos tehdään hyökkäys ja viranomaiset paljastavat, ketkä ovat syylliset, niin hyökkäys esitetään rikoksena, jonka on tehnyt viranomaisten osoittama syyllinen: Tänä aamuna Al Qaida räjäytti pommin keskustassa. Tämä esitetään faktana, vaikka se ei vielä ole saavuttanut tuota statusta. Että kansallisissa uutislähetyksissä turvaudutaan tällaiseen raportointiin, on itsestään selvää; uutislähetykset ovat riippuvaisia päivän aiheista. Mutta dokumentti- ja ajankohtaisohjelmien tulisi tarkastella lähemmin aiheita, eikä vain yksinkertaisesti hyväksyä viimeisenä sanana sitä, mitä viranomaiset niille tarjoavat. Tästä huolimatta kesti neljä vuotta ennen kuin Alankomaissa ajankohtaisohjelma TweeVandaag omisti yhden osion (33) vaihtoehdoisille teorioille syyskuun 11:nä.

Vaikka tosiasiat puhuvat puolestaan, vaikka Helen Thomas – tunnetuin valkoisen talon kirjeenvaihtaja – nimittää Bushin hallintoa 'Amerikan salailevimmaksiksi hallinnoksi' (34), ja huolimatta kaikista skandaaleista (35) (Abu Ghraib, CIA:n kidutuslennot, hirmumyrsky Katrina, Plamen juttu, valheet joukkotuhoukseista, Amerikan kansalaisten salakuuntelu, Cheney'n ampumis-gate), on yhä edelleen niin, että kun Bushin hallinnon edustaja antaa lausunnon, se pannaan ykkösuutiseksi. Tähän on useita syitä. Ensinnäkin, Yhdysvaltojen hallitus on niin valtava voimakeskus. Myös tapa, jolla lapset kasvatetaan aikuisiksi kansalaisiksi on tärkeää, samoin kuin se, perustuuko yhteiskunta patriarkaaliseen järjestelmään. On myös se ilmiö, että monilla ihmisillä on tarve vapaaehtoisesti luovuttaa

valtaansa vähentääkseen omaa vastuutaan. Nämä ja varmaan muutkin tekijät varmistavat, että kunnioitus viranomaisia kohtaan on niin suurta, että heitä ei lopulta epäillä, vaikka heillä monessa asiassa on suurin oma etu kyseessä ja heitä siksi olisi hyvällä syyllä pidettävä erittäin epäilyttävinä. Suurelta osin establishmenti, joka on asettunut tavallisen kansan yläpuolelle, luo vallitsevan asiain tilan. Media pysyy puolueettomana aivan liian harvoin huolimatta siitä, että sen tehtävänä on yrittää saada totuus selville olipa se vahingoksi establishmentille tai ei.

Jotkut aiheet havaittu liian isoiksi vanhalle medialle

Päin vastoin kuin on väitetty, yksi valtava median salaliitto yleisöä vastaan on hyvin epätodennäköinen. Vielä vahvemmin, jos vedettäisiin yhteen kaikki hajanaiset raportit koko maailmasta, havaittaisiin, että paljon on paljastettu. Mutta se on tavallisesti jaeltu pieninä ja helposti sulatettavina uutispaloina: Uutisoidaan väärin toimivasta äänestyskoneesta, mutta ei siitä vaarasta demokratialle, jonka sähköinen äänestys (36) aiheuttaa; raportoidaan skandaalista, joka syntyi, kun valkoinen talo paljasti erään CIA:n agentin kostoksi paljastuksista, jotka koskivat Irakin sodan valmisteluja, mutta ei systemaattisesta valehtelusta (37), jota esiintyi sotaan valmistauduttaessa; Al Zarqawin tappamisesta mutta ei kysymyksestä, oliko hän todella se, jona häntä pidettiin tai onko Bin Laden (38) todella vielä elossa ja se, joka hänen oletetaan olevan; tai raportoidaan uudesta valvontajärjestelmästä maanalaisessa, mutta ei kysymyksestä, ollaanko kansakuntaa johdattamassa kohti täysin kontrolloitua yhteiskuntaa (39). Nämä kysymykset näyttävät olevan liian isoja. Asiat, joilla on vähemmän merkitystä tuodaan julki nopeammin, kuten 90-luvulla kun ei enää ollut mahdollista jatkaa teeskentelyä, että tupakka ei vahingoita terveyttä. Tällainen paljastava journalismi tarjoillaan pikku suupaloina ja liitetään sosiaaliosioihin. Vain harvat poikkeukset, kuten dokumentisarja ”Power of the nightmares” (40) ylittää tämän rajan. ”Yksilö on avuton kohdatessaan kasvoista kasvoihin niin hirveän salaliiton, että hän ei voi uskoa sen olemassaoloon”. Tähän FBI:n entisen pääjohtajan Edgar J. Hooverin vanhaa mediaa koskevaan lausuntoon johtavat syyskuun 11:n juuret.

Uusi media luo uuden tyylin

Se, mitä esitettiin yleisölle syyskuun 11:nä oli tarkoitettu aiheuttamaan traumaattisen kokemuksen. Kuka tahansa muu terroristi olisi suoriutunut työstään paljon tehokkaammin. Hän ei olisi lentänyt ydinreaktorin yli, vaan suoraan sitä päin. Hän ei olisi kääntänyt lentokonettaan Pentagonin sen osan ohi, jossa ylimmät johtajat olivat eikä kiertänyt törmäämään rakennuksen siihen osaan, joka oli hiljattain tehtyjen korjausten vuoksi käyttämättömänä. Ei olisi ollut kovin vaativaa terroristeille ottaa luonnonlait huomioon ja kaataa kolme WTC- tornia niitä ympäröiviin tiheästi rakennettuihin Manhattanin kortteleihin ja saada paljon enemmän vahinkoa aikaan kuin ryhtymällä monimutkaisen räjähdeturkuoperaation avulla luhistamaan niitä suoraan alas omille tonteilleen. Sen sijaan, että esimerkiksi olisivat hyökänneet kaupungin metrojärjestelmän kimppuun ’likaisen pommin’ avulla, terroristit vain läimäyttivät kulmakunnan vahvinta jätkää naamaan – ei ovelaa eikä johdonmukaista. Paitsi tietenkin, jos hyökkäykset tehtiin TV:tä varten ja ne oli suunniteltu vain saamaan aikaan mahdollisimman voimakas vaikutelma. Tämä vaikutelma upposi myös mediaan. Vaikka olemme ’määränneet’ median menemään ottamaan selville totuuden, jota vaikutusvaltaiset, etujaan valvovat tahot peittelevät, tämä sama media on asettunut selvästi noiden tahojen puolelle ja on siten lyönyt laimin velvollisuutensa, ja mikä pahinta, vahingoittanut totuutta. Käyttäen niitä mahdollisuuksia, mitä internet tarjoaa uteliaalle yleisölle, tuo yleisö on ohittanut vanhan median. Kestää jonkin aikaa, että lakaisukone ylittää kadun keskiviivan. Se tekee sen kyllä itse, älkää istuko odottamassa. Sillä aikaa, pysykää uteliaina, pitäkää itsenne informoituina.

Alkuperäinen osoitteessa www.deepjournal.com/p/7/a/en/51.html

Käännös englannista: Pekka Castrén 7.11.2006

pekka.castrén@suomiforum.com

- (1) <http://www.youtube.com> (hakusanaksi: witnesses wtc)
- (2) <http://www.daanspeak.com/USAUnderAttack05.html>
- (3) http://www.whatreallyhappened.com/IMAGES/wtc-7_cbs_demolition.mpg
- (4) http://www.whatreallyhappened.com/IMAGES/wtc-7_cbs_demolition.mpg
- (5) http://www.youtube.com/watch?v=K_G4xJy3nVI
- (6) <http://www.youtube.com/watch?v=0SQWjtDK-Pw>
- (7) <http://www.youtube.com/watch?v=Y3D2myMbQjQ>
- (8) <http://www.gregpalast.com/section/articles>
- (9) <http://www.savetheinternet.com/>
- (10) <http://video.google.nl/videosearch?q=The+Myth+of+the+Liberal+Media>
- (11) <http://www.savetheinternet.com/>
- (12) <http://www.independent.org/newsroom/article.asp?id=1253>
- (13) <http://www.vanityfair.com/commentary/content/articles/060731roco01>
- (14) http://www.telegraaf.nl/buitenland/45320261/Congres_over_9_11-complottheorie%EBn.html
- (15) <http://nymag.com/news/features/16464/index.html>
- (16) http://www.onderzoek911.nl/media/kranten/de_grote_leugen.shtml
- (17) http://www.humo.be/cps/rde/xchg/humo/hs.xsl/DezeWeek_index_3782.html
- (18) <http://www.wonkette.com/archives/fox-news-memos-the-whole-batch-017613.php>
- (19) <http://www.outfoxed.org/>
- (20) <http://video.google.nl/videosearch?q=The+Myth+of+the+Liberal+Media>
- (21) http://www.villamedia.nl/n/nvj/nieuws/2004mei3_vanvree.shtml
- (22) <http://www.daanspeak.com/RvdJ01.html>
- (23) http://www.onderzoek911.nl/media/kranten/de_grote_leugen.shtml
- (24) <http://www.volkskrantblog.nl/bericht/45861>
- (25) <http://www.daanspeak.com/Bilderberg01.html>
- (26) <http://www.daanspeak.com/HumanistDec2003.html>
- (27) <http://www.deepjournal.com/p/7/a/en/77.html>
- (28) <http://www.commondreams.org/headlines04/0526-15.htm>
- (29) <http://archives.cnn.com/2001/US/09/16/inv.binladen.denial/index.html>
- (30) <http://edition.cnn.com/2002/WORLD/asiapcf/east/01/23/china.wtcsteel/>
- (31) <http://www.cnn.com/SPECIALS/2001/trade.center/victims/main.html>
- (32) http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/1559151.stm
- (33) <http://www.deepjournal.com/p/2/a/nl/23.html>
- (34) http://www.nytimes.com/2006/05/28/magazine/28wwln_q4.html?ei=5090&en=4de6edb31a398bb2&ex=1306468800&adxnnl=1&partner=rssuserland&emc=rss&adxnnlx=1162900564-nUDWxxP+Av0pX7K0i6AsJw
- (35) http://dir.salon.com/story/news/feature/2005/01/18/scandal/index_np.html
- (36) <http://www.deepjournal.com/p/2/a/en/65.html>
- (37) <http://www.deepjournal.com/p/7/a/en/56.html>
- (38) <http://www.deepjournal.com/p/7/a/en/67.html>
- (39) <http://www.daanspeak.com/Privacy911.html>
- (40) <http://www.daanspeak.com/TranscriptPowerOfNightmares1.html>